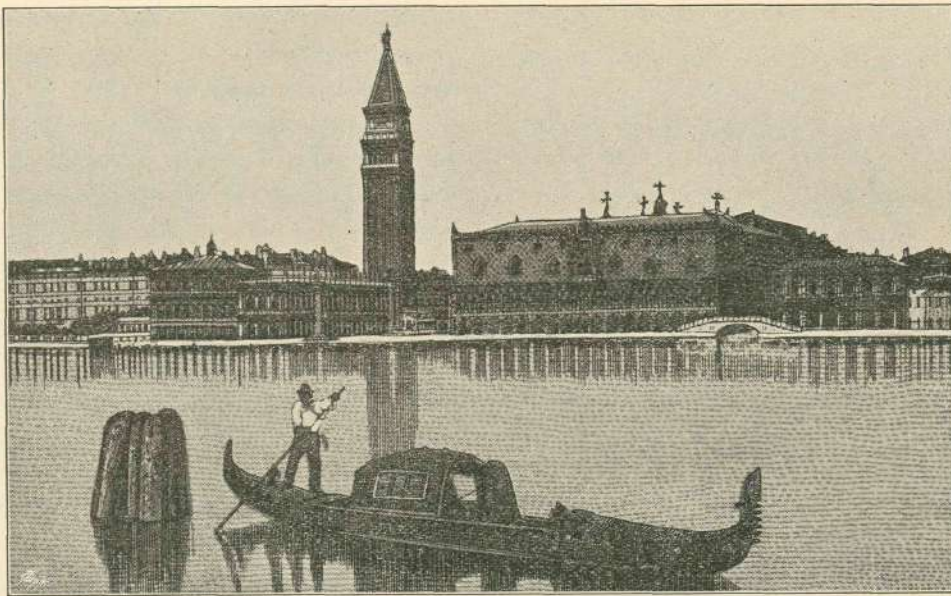

tegnjen glas gondoljerjev je dramil zdajpa-zdaj nočno tihoto. Z otožnim „â-â“ je dal znamenje, če se je bližala druga gondola. In od nje je zopet taisti zategnjeni „â-â“ donel po plivkajočih valčkih, v katere se je enakomerno pomakalo veslo.

Ob levi in desni so pa spala okna krasnih mramornatih palač, katerih mojstrska pročelja, okrašena s stebri in sohami, so nemo gledala v vodno zrcalo. Na trepetajoči vodi so se raztegale in plesale te bele in počrnele podobe, kot bi duhovi nekdanjih prebivalcev

slali pod tem mostom — — Kakšna je bila mesta moč in slava tedaj, a kako je ginila, in bila slednjič pomandrana in uničena! Njegovi pradedje niso nosili tako siromašne srajce, kot on, niso vozili za baker in nikel potnikov —: v njihove gondole so sedali mogočni gospodje v žametu, ob njih pa krasne deve v svili in draguljih — — Da, da, in ti so plačevali z bizantinskim suhim zlatom, ko so jih dedje vozili na pirovanje, ko so v mesečnem svitu ujčkali v pozlačenih gondolah s svilenimi strešicami

V gondoli pred trgom sv. Marka v Benetkah.

hodili nazaj v vas in tožni in bolešni vzdihovali ob ječi zaslužnjene kraljice morja — „Ponte di Rialto?“

Brodar mi pritrdi, in gondola je zdrsula pod mogočnim obokom prelepega mramornatega mostu. Starec je začel mrmraje peti: „Sotto il ponte di Rialto“ — — — toda počasi je kipel glas, in ko je povzdignjeno zapel: „O Venezia benedetta, la regina sei del mar!“ . . . tedaj je izlil celo dušo v hripavi glas. Vibrirala je v njem vsaka žilica, iz pesmi je dihala neizmerna otožnost in gorka ljubezen do rodnega mesta. Vedel je gotovo tožno zgodovino mesta, vedel iz ust pradedov, ki so, takisto kot on, tisoč in tisočkrat ve-

črnooke signorine po mokrih stezicah mlade ljubezni — — —

Da, da, starče — tempi passati! Umevam tvoj vzdih, čutim tvojo žalost. Kraljica morja je služkinja, ona ni več svobodna, ona je onečeščena robkinja. V njej ni več ponosnih dožev, ni vitezov, ni velmožnih svetovnih kupcev — tempi passati! Izmozgani starci, ubiti mladiči-bogataši zahajajo vate, da sebe pasejo — a tebe skrunijo — — — Z Markovega trga je donela godba. Sredi vode ukazem ustaviti gondolo. Veliko lučic je plavalo po vodi — sami šetalci v gondolah. Tik moje se je ustavila elegantna barčica. Luč na kljunu moje šajke je posvetila v